

שהם אמת, כי יש לי ראיות ברורות
ודברים מאירים כשמש שאין האמת
כדבריו, אבל אינו ראוי לחלוק עמו, אבל
דבר אחד אומר שאני תמה מאד עלי, כי
הדברים שהוא אומר באזנינו להאמין
בישו שהוא משיח, ישו עצמו הוא
המביא הדבר לאבותינו, והוא אשר פה
נשתדל לומר אותו להם, ובפניו
הכה שהוה הכתשה גמורה וחזקה, והוא
היודע והיכול לאמת דבריו יותר מן המלך
כפי סברתם שהוא אלה, ואם אליו לא
שמעו לו אבותינו הרואים אותו ויודעים
בו, איך נאמין אנחנו ונשמע בקול המלך
שאין לו ידיעה בדבר אלא (מפי) שמועה
רחוקה ששמע מבני אדם שלא ידעו בו
ולא היו מארצו כאבותינו היודעים ועדים
(שראו במותם).

אחרי כן קם פראי רמון דיפניא
פורטי ודרש בענין השילוש ואמר שהוא
חכמה וחפץ ויכולת, ואמר בבית הכנסת
וגם המאיטרי הודה בזה בגירונא לדברי
פראי פול.

עמדתי על רגלי ואמרתי האזינו
קולי יהודים וגוים, שאלני פראי פול
בגירונא אם אני מאמין בשילוש, אמרתי
לו מה השילוש שיהא שלשה גופים גסים
כבני אדם האלוהות, אמר: לא, ושיהיו
שלשה (דברים) דקים כגון נשמות או
שלשה מלאכים, אמר: לא, או שיהיה דבר
אחד נמזג משלשה כגון הגופים הנמזגים
מד' יסודות, אמר: לא, אם כן מהו
השילוש, אמר החכמה והחפץ והיכולת,
ואמרתי שאני מודה שהאלוה חכם ולא

משיח, באיזה זכות מרחפת על פני המים
בזכות התשובה (עו) שנמשלת למים, הנה
המדרש מעביר (עו) ד' מלכיות ומלכות
הרביעית שהיא רומא, ואחרי כן מביא
רוח אלהים שהוא המשיח, אדם גמור מלא
חכמה מלא רוח אלהים כמו בצלאל
שנאמר בו (שמות ל"א ג') ואמלא אותו
רוח אלהים וגו', ויהושע נאמר בו ויהושע
בן נון מלא רוח חכמה, וזה מבואר
(דברים ל"ד ט') שעל המשיח העתיד לבא
אחר מלכות רביעית אמרו כן, ולא יכולתי
להגיד לו ענין המדרש כי הוא רמיזות
ידרשו אותם מסמך הלשון, לא שיהיה
עיקר הכתוב בזה (וכיוצא בזה) ברוב
מקומות של בראשית רבה, כמו שאמרו (עו)
ויצא יעקב, אמרתי זה להראות לכלם
שאינו יודע בספר שהביא, כי טעה
בקריאת (פ) הלשון, ועמד המלך ועמדו כולם.
זה ענין הויכוחים כולם (שהיו לי
עם פראי פול) לא שניתי בהם דבר לדעתי.
אחרי כן בו ביום עמדתי לפני
אדוננו המלך ואמר ישאר הויכוח, כי לא
ראיתי אדם שאין הדין עמו שטען אותו
יפה כאשר עשיתי, ושמעתי בחצר כי
רצון המלך והדורשים לבא בבית הכנסת פה
ביום השבת, ונתעכבתי בעיר ח' ימים,
ובבואם שמה לשבת הבאה עניתי לאדוננו
המלך כהוגן כראוי כי דרש מאד לאמר
בי הוא ישו המשיח.

ועמדתי על רגלי ואמרתי: דברי
אדוננו המלך, בעיני נגידי ומעולים
ונכבדים שיוציאים מפי נגיד ונעלה ומכובד
אין כמוהו בעולם, אבל לא אשבח אותם

למעלה מה למטה הופך... וכדא"ד: ועליך נאמר זה הפס' מי שאינו יודע מה וכו'. (עו) כדא"ד:
התורה שנא' (ישעי' נ"ה א') הוי כל צמא וגו'. (עו) כדא"ד: הסין הוה הנות. (עו) ככ"ס: שאמרנו
בסדר. ככ"ס: שאמר ויצא, וכדא"ד הסר מן ולא יכולתי על אמרתי, ועיין כר"ר ס"פ ס"ה שדבר מד' מלכות,
ועיין ג"כ פ"י הרמב"ן ריש פרשת ויצא. (פ) ככ"ס: כמשמעות. (פא) כדא"ד מוטין: להתוכה. (פב) ככ"ס:
לא

וחכמתו והפצו ויכולתו ימנו והנה הם ארבעה, ועוד יש לכם דומר חמוש, כי הוא חי, והחיות בו כמו החכמה, ויהיה גדרו חי חכם הפץ יכול ועצם האלהות חמשה וכל זה סעות מבואר.

אז עמד פראי פול ואמר כי הוא מאמין בייחוד גמורה ועם כל זה יש בו שלוש, והוא דבר עמוק מאד שאין המלאכים ושרי מעלה מבינים אותו.

עמדתי ואמרתי דבר ברור הוא שאין אדם מאמין מה שאינו יודע, אם כן המלאכים אינם מאמינים בשילוש, ושתקוהו חביריו.

ועמד אדוננו המלך וירדו מן התיבה והלכו להם, ולמחר עמדתי לפני אדוננו המלך ואמר לי שוב לעירך לחיים ולשלום, ונתן לי שלש מאות דינרים פז ונפטרתי ממנו באהבה רבה, האל יזכני לחיי העולם הבא אמן.

טפס והפץ בלא הרגשה פג) ויכול ולא חלש, אבל לשון שילוש טעות גמורה שאין החכמה בבוא מקרה אבל הוא וחכמתו אחד והוא והפצו אחד והוא ויכולתו אחד. אי"כ החכמה ההפץ והיכולת הכל אחד, וגם אם היו מקרים בו אין הדבר שהוא אלהות שלשה אבל הוא אחד נושא מקרים שלשה, ואדוננו המלך אמר בכאן פז) משל שלמדוהו הטועים, אמר כי ביינ ג' דברים גוון פז) וטעם וריח והוא דבר אחד, וזה טעות גמורה כי האודם והטעם והריח ביינ דברים חלוקים ימצא זה בלא זה כי יש אודם ולבן וגוונים אחרים, כן בטעם ובריח, ועוד כי האודם אינו היין ולא הטעם ולא הריח, אבל עצם היין הוא הדבר הממלא את הכל פז) והנה הוא גוף נושא שלשה מקרים חלוקים שאין בו שום אחדות, ואם נמנה כן בטעות על כרחו נאמר רבוע, כי הדבר שהוא אלוה

לא (: נשתדל לאמת אותו, כבי"ם : לאמת עצמו, פג) כבי"ם : ולא כלי הפץ, פד) כבי"ם : בענין השלוש שלמדונו הטבעים אחרים ביינ. פה) כדא"ד : מראה, כבי"ד : האודם, פז) כבי"ל : ואין האודם ממלא את הכלי ולא הטעם והריח. פז) כדא"ד : והוצאתי, כבי"ז : להוצאות הררך.

